

Arrest

nr. 131 029 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Banjah ethnïe. U werd geboren op 20 februari 1991 te Bamenda.

U groeide op bij uw moeder en uw grootvader in Banjah. Uw vader verliet uw moeder toen ze twee maand zwanger was en hij ging wonen in Bamenda.

Toen u zestien jaar was ontdekte u dat u moest trouwen met de Fon [de traditionele heerser van het dorp]. U was op uw twee jaar door de Fon uitgekozen om met hem te trouwen. U heeft dit echter nooit geweten tot wanneer de Fon u kwam opeisen. Uw grootvader wilde niet dat u bij de Fon, een oude man van 68 jaar zou wonen en regelde met uw vader dat u daar zou wonen.

In augustus 2007 verhuisde u naar uw vader. Aanvankelijk werd u er goed onthaald, maar na enkele weken begon hij u seksueel te misbruiken. U stapte driemaal naar de politie om dit aan te geven. De politie stuurde u steeds terug naar uw vader en sloot u de derde keer zelfs op voor twee dagen. U zocht contact met de 'human right group' rond de periode van kerstmis 2007. Ze spraken uw vader aan over zijn daden en door hun inbreng kon u terug naar school. Het misbruik van uw vader verminderde, maar bleef doorgaan. Toen bleek dat u nogmaals zwanger was (u had reeds twee abortussen ondergaan), eind 2011, besloot de human right group dat u daar beter zou weggaan. De groepering zorgde ervoor dat u ergens kon wonen en regelde dat u een opleiding tot kapster kon volgen en vervolgens ook kon werken in de kapperszaak. Toen u op een avond thuis kwam vertelde uw buur dat er mensen waren gekomen, op zoek naar u. De volgende ochtend, op 3 juli 2013, stond de politie aan uw deur en vonden ze wapens en weed in uw woning. U werd geboeid en naar het politiebureau gebracht. Uw vader verscheen enkele uren na uw arrestatie op het politiekantoor. U vroeg de politie om de Human Right Group te informeren over uw situatie. U bleef gedurende ongeveer een maand in de cel. Omdat u ziek was, werd u naar het ziekenhuis gebracht. Tijdens de derde dag van uw verblijf wist u, met hulp van de Human Right Group te ontsnappen. Ze brachten u naar een hotel waar u twee weken verbleef. Op 4 september 2013 nam u een vlucht uit Kameroen. Op 5 september 2013 arriveerde u in België en vroeg u er asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest voor de Fon van uw dorp omdat u niet bent ingegaan op zijn eis om bij hem te wonen. (zie gehoor CGVS, p 17) Daarnaast vreest u ook uw vader omdat u zijn goede naam heeft beschimpt (zie gehoor CGVS, p 17) Tot slot vreest u ook voor de overheid omdat u bent ontsnapt uit de gevangenissen. (zie gehoor CGVS, p 17)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de groepering **Human Rights Defence Group (HRDG)** een centrale rol speelt in uw volledige asielrelaas. Zowel bij het misbruik van uw vader als bij uw arrestatie spelen ze een cruciale rol.

U verklaart dat u deze Human Rights Defence group (HRDG) heeft gecontacteerd in de kerstperiode van 2007 (zie gehoor CGVS, p 14) en dat u een week nadat u hen heeft gecontacteerd tevens een lidkaart heeft ontvangen. (zie gehoor CGVS, p 13) Echter uit de documenten die u zelf voorlegt en waarvan u verklaart dat u deze heeft ontvangen van de HRDG (zie gehoor CGVS, p 13) blijkt uit de getuigenbrief van Fru Francis Suh, opgesteld op 7 januari 2014 dat 'het HRDG u helpt tijdens ongeveer één jaar en tien maand...' Indien HRDG deze periode uitrekent tot het moment dat u Kameroen (toch met hun hulp) heeft verlaten, zijnde 4 september 2013 (zie gehoor CGVS, p 16) is het onmogelijk dat u sinds eind 2007- begin 2008 beroep op hen heeft gedaan. **Dit impliceert immers dat HRDG u ruim vijf jaar heeft bijgestaan.** Het feit dat er dergelijke tegenstrijdige verklaringen zijn over het moment waarop HRDG u bijstond, wijst erop dat uw relaas niet geloofwaardig is. Immers, uit de getuigenbrief blijkt duidelijk dat HRDG op de hoogte is dat deze brief uw asielrelaas moet ondersteunen daar er letterlijk staat '... kindly grant her asylum...' (vertaling 'gelieve haar asiel toe te kennen'). Het is dus niet aannemelijk dat er dergelijke, flagrante tegenstrijdigheden zijn tussen uw asielrelaas en de getuigenbrief die duidelijk wist welk belang aan de verklaringen zouden gehecht worden. Bijkomend zijn er nog andere tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de brief van HRDG en de verklaringen die u aflegt bij het CGVS. Zo verklaart u dat uw vader 'Tafong Samuel' heet (zie gehoor CGVS, p 14, verklaring DVZ, nr. 13). In de getuigenbrief wordt er echter gerefereerd naar uw vader als zijnde 'Mukom Lucas'. Verder maakt de getuigenbrief vermelding dat u de verkrachting van uw vader rapporteerde bij de politie 'with evidence of a medical certificat' (vertaling: 'met bewijs van een medisch attest') Wanneer de protection officer (verder PO) u tijdens het gehoor uitdrukkelijk vraagt of u een medisch attest meenam toen u naar de politie ging, antwoordt u 'Ik nam geen enkel bewijs mee.' (zie gehoor CGVS, p 25) Deze onmiskenbare tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van HRDG maken dat uw relaas helemaal niet geloofwaardig is.

U legt tevens een 'writ de capias' (vertaling: aanhoudingsbevel) voor, gedateerd op **7 mei 2013**. Ook dit document, dat u ook zou zijn toegestuurd door HRDG, strookt niet met uw verklaringen. U zegt dat u op **3 juli** werd aangehouden door de politie omdat u wapens en drugs in uw bezit had. Wanneer de PO u confronteert met de datum op het aanhoudingsbevel kan u alleen zeggen dat er een fout moet zijn gebeurd. U verklaart bovendien dat u voordien niet door de politie werd geconvoceerd. (zie gehoor CGVS, p 15) Het is niet aannemelijk dat, indien het zou gaan om een authentiek aanhoudingsbevel, dat er een dergelijke fout zou zijn gebeurd bij de datering ervan en dat u op het aanhoudingsbevel, dat werd uitgereikt vóór uw vermeende aanhouding al werd beschuldigd voor 'ill –

legal possession of arms and drugs' (waarschijnlijk wordt bedoeld 'illegal', vertaling : illegaal wapen- en drugsbezit). Bovendien staan in deze korte beschrijving twee spellingsfouten tegen het Engels; 'ill-legal' (i.p.v. illegal) en 'possession' (i.p.v. possession) waardoor de geloofwaardigheid van het document, moest die er nog geweest zijn, volledig te niet wordt gedaan. Ook zijn nochtans belangrijke gegevens betreffende de te arresteren persoon niet ingevuld (geboortegegevens, gegevens ouders, adres, beroep). Door het voorleggen van dergelijke documenten, waarvan u verklaart dat u ze voordien heeft gelezen (zie gehoor CGVS, p 15) blijkt dat u op intentionele wijze de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.

U verklaart dat u naar HRDG bent gegaan omwille van het misbruik van uw vader en dat HRDG u heeft geholpen om te ontsnappen uit de gevangenis. De voorgelegde documenten van het vermeende HRDG komen echter totaal niet overeen met de door u afgelegde verklaringen bij het CGVS. Hierdoor zijn uw verklaringen betreffende het misbruik van uw vader alsook uw arrestatie door de politie omwille van drugsbezit en het bezitten van wapens helemaal ongeloofwaardig.

Bovendien verklaart u dat u naar uw vader ging omdat u werd gedwongen om te huwen met de Fon. Daar u uw problemen met uw vader niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan u ook reeds ernstig getwijfeld worden aan uw gedwongen huwelijk met de Fon dat zou geleid hebben tot uw verblijf bij uw vader. U linkt immers ook pertinent beide personen als verantwoordelijk voor uw arrestatie. (zie gehoor CGVS, p 30 en vraag 5 van de vragenlijst CGVS ingevuld door DVZ op 1/10/2013)

Er dient verder op gewezen te worden dat ook uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS niet consistent zijn waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder teniet gedaan wordt. Zo verklaart u nadrukkelijk bij de DVZ dat uw grootvader wilde dat u verder zou studeren. Verder zegt u dat u **1 jaar langer** naar school kon gaan maar dan zei hij [uw vader] dat hij geen geld genoeg had. (zie vraag 5, vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 1/10/2013) Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u, nadat u bij uw vader bent gaan wonen in augustus 2007 **niet meer naar school bent gegaan** omdat hij zei dat hij geen geld had om naar school te gaan. (zie gehoor CGVS, p 18) U zegt vervolgens dat HRDG uw vader konden overtuigen om u terug naar school te sturen. (zie gehoor CGVS, p 19) U zegt dat u terug naar school ging in februari 2008 (zie gehoor CGVS, p 19) en dat u naar school ging tot 2011 (zie gehoor CGVS, p 28). U zou dus ongeveer **drie jaar langer naar school zijn gegaan**. Ook hier doen uw tegenstrijdige verklaringen volledig afbreuk aan uw vermeend asielrelaas.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u, buiten de reeds besproken getuigenisbrief van HRDG en het aanhoudingsbevel, nog documenten voor. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch kunnen op zichzelf evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat Kameroense documenten sowieso reeds een beperkte bewijswaarde hebben gezien uit informatie blijkt dat Kameroense documenten (echte en valse) gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn (zie informatie in uw administratief dossier).

Het aanhoudingsbevel als ook de getuigenisbrief werden reeds uitvoerig besproken. Verder legt u ook een lidkaart voor van HRDG. Deze lidkaart ondersteunt op geen enkele manier uw asielrelaas daar de betrokkenheid van HRDG volledig werd ondermijnd. Ook legt u een kopie voor van een convocatie van dhr Fru Francis Suh, aangezien het hier om een kopie gaat, kan er geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan dit document aangezien het gemakkelijk te vervalsen is. Bovendien blijkt nergens dat dit document u betreft.

Tot slot legt u ook een medisch-legaal attest voor. Ook hier gaat het om een kopie die makkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen is. Bovendien is het merkwaardig dat u zelf verklaarde dat u geen medisch attest meenam toen u naar de politie ging (zie gehoor CGVS, p. 25) terwijl een medico-legaal attest nu net wel die bedoeling heeft. Verder stelt de arts in het attest uitdrukkelijk dat hij zich baseert op uw verklaringen aangaande een verkrachting 'who was raped as she declares' (vertaling : die verkracht werd volgens haar verklaringen). Zelf legt de arts geen verband tussen de door hem vastgestelde aandoeningen en een verkrachting. Ten slotte werd u tijdens het gehoor gevraagd wat dit document inhield, waarop u enkel kon verklaren dat het van het hospitaal was en dat u denkt dat het over een abortus ging die u moest ondergaan (zie gehoor CGVS, p. 13). Nergens in het document wordt echter melding gemaakt van een abortus. U blijkt dus niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het attest dat u nochtans zelf voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, wat opnieuw de betrouwbaarheid ervan en van uw verklaringen grondig ondermijnt.

U legt verder geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit of uw reisweg.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van **“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/6, en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.**

Verzoekster voert het volgende aan:

“Verwerende partij heeft verzoeksters relaas geschematiseerd. In de bestreden beslissing wordt eerst de vrees kort samengevat als driefoudig, nl. t.o.v. de Fon, de vader en de Staat.

Daarna wordt verzoeksters relaas herleid. Verwerende partij merkt immers op dat de HRDG een centrale rol speelt doorheen heel het relaas, wat hier beperkt wordt tot misbruik en de arrestatie.

Verwerende partij schept zo een geraamte om haar ongeloofwaardigheidsbeoordeling rond te wikkelen. Immers, als de elementen met betrekking tot de HRDG ongeloofwaardig worden, dan wordt heel het relaas ongeloofwaardig door de centrale rol van het HRDG.

Verwerende partij grijpt terug naar de brief die HRDG heeft opgesteld. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat een hulpverleenster op eigen initiatief HRDG heeft gecontacteerd, dat ze verzoekster en haar verhaal kenden en bevestigden en dat ze het document hebben opgesteld op vraag van de hulpverleenster, doch dat dit diende te gebeuren door een bevoegd persoon bij HRDG, nl. Fru Francis Suh, een persoon die verzoekster nooit persoonlijk heeft geholpen. De persoon die verzoekster altijd bijstond bij HRDG was Franka NZOUNKEK-ANG, momenteel in de V.S. verblijvend.

Verwerende partij heeft geen enkele moeite ondernomen om onderzoek te doen naar het bestaan van het HRDG en naar de authenticiteit van de door HRDG opgestelde brief.”

Verzoekster verwijst naar een arrest van het EHRM waarin werd geoordeeld dat de Franse regering onvoldoende elementen aanbracht om aan te tonen dat de documenten van de betrokkene niet authentiek waren. Indien verweerder twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dient deze geverifieerd te worden, *quod non*.

Verzoekster voegt informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de Human Rights Defence Group (HRDG) bestaat en wordt geleid door Franka Nzoukekang. Haar hulpverleenster heeft zelf de HRDG gecontacteerd en verzoeksters verhaal werd bevestigd. Dit zijn objectieve en duidelijke indicaties dat haar relaas gegrond is. *“Verwerende partij gaat hier echter aan voorbij en wijst er op dat op de laatste bladzijde van de brief van HRDG er staat: “The HRDG has been helping her for about one year ten months and they have been assisting her to learn hair dressing at T-junction Commercial Avenue Bamenda –Cameroon”. De context van deze frase wordt niet betrokken in het oordeel. Verwerende partij acht het duidelijk dat de brief stelt dat verzoekster nog maar een kleine twee jaar wordt geholpen terwijl volgens haar eigen verklaringen dit reeds sinds begin 2008 of eind 2007 zou zijn, i.e. vijf jaar.*

Verwerende partij gaat er aan voorbij dat op de tweede pagina, derde alinea, van de brief er wordt verduidelijkt dat verzoekster in de loop van 2007 al geholpen werd door HRDG. Het is manifest onredelijk om, zonder verzoekster te confronteren met deze vermeende tegenstrijdigheid, en zonder de verdere context van de brief in overweging te nemen, en zonder te informeren over wat er bedoeld wordt met de hulp die sinds “one year ten months” wordt verstrekt en of deze niet kan verschillen van de bijstand die ze sinds 2007 kreeg, te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het document en het relaas zonder meer.

Wat verwerende partij doet is verzoeksters relaas, een complex relaas dat voortkomt uit vraag en antwoord tijdens een intensief gehoor, dwingen in het patroon van één brief van een derde die verzoeksters relaas recapituleert zoals hij het kent in drie bladzijdes. Verzoekster kreeg daarbij niet de kans te repliceren op de bevindingen van verwerende partij.”

De heer L.M. is verzoeksters grootvader en door de afwezigheid van haar vader gaf zij deze over het algemeen op als haar vader. Haar biologische vader, de man die haar misbruikte, heet S.T.

Verzoekster vervolgt:

“Verwerende partij wijst er vervolgens op dat er in de brief van HRDG staat dat verzoekster haar verkrachtingen heeft gemeld met medisch certificaat, terwijl verzoekster stelde dat ze nooit enig bewijs meegenomen heeft naar de politie. Opnieuw meent verwerende partij zonder verzoekster hier mee te confronteren en haar de mogelijkheid te geven te verduidelijken wat verwerende partij onduidelijk acht te kunnen een complex relaas vergelijken met een brief van drie bladzijden zonder meer.

Verzoekster heeft inderdaad nooit een medisch attest meegenomen naar de politie. Slechts toen ze in aanraking kwam met de HRDG werd er een medische consultatie verricht. Op dat moment, van die medische consultatie, was er geen recente verkrachting geweest, enkel de algemene klacht tegen de vader was er.

Verwerende partij stelt dat verzoeksters verklaringen totaal niet overeenkomen met de brief van het HRDG, maar het blijkt dat het enkel om misvattingen gaat die eenvoudig uitgeklaard zouden geweest zijn als verwerende partij had te kennen gegeven aan verzoekster dat er enkele discrepanties zijn. Het blijkt eveneens dat de inhoud van de brief bijna volledig gelijkloopt met verzoeksters verklaringen.

Verwerende partij gaat hier niet enkel aan voorbij maar stelt ook nog eens dat om deze redenen het feit dat verzoekster misbruikt werd door haar vader ongeloofwaardig is.

Verwerende partij heeft hier echter toe besloten zonder enig onderzoek te verrichten naar verzoeksters verklaringen over de herhaaldelijke verkrachtingen.

Ook wat betreft het gedwongen huwelijk met de Fon wordt er geen enkele motivering opgenomen en wijst niets er op dat dit in overweging werd genomen. Verwerende partij probeert enkel via een kunstgreep de vermeende ongeloofwaardigheid van de problemen met de vader te gebruiken als reden om aan het gedwongen huwelijk geen enkele aandacht te besteden. De reden hiertoe bestaat er blijkbaar uit dat verzoekster zelf heeft aangegeven dat zowel de Fon als haar vader verantwoordelijk waren voor haar arrestatie.

Een dergelijke vorm van verkrachtingen en gedwongen huwelijk maakt een daad van vervolging uit in de zin van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, en in de zin van artikel 48/3§2 Vw. Het gaat om daden van seksueel geweld in de zin van het tweede lid van artikel 48/3, §2, a) en genderspecifieke vervolging in de zin van artikel 48/3, §2, f). De grond van vervolging is het lidmaatschap van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §3, d).”

Verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en naar rechtspraak van het EHRM inzake de omkering van de bewijslast bij een schending van artikel 3 EVRM. Zij stelt dat haar verklaringen over haar seksuele mishandeling en gedwongen huwelijk een essentieel materieel element vormen voor de beoordeling van haar vrees voor vervolging. Deze elementen maken niet enkel vervolging uit doch ook een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM omtrent de onderzoekspllicht en de motiveringspllicht in het kader van artikel 3 en artikel 13 EVRM.

Waar verzoekster verklaarde dat zij slechts één jaar langer naar school kon gaan, bedoelde zij één leerjaar langer. Doordat haar vierde jaar middelbaar werd onderbroken heeft zij hier twee jaar langer over moeten doen.

Verweerder stelt dat verzoeksters documenten geen bewijswaarde hebben omdat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoekster citeert uit een arrest van het EHRM waarin werd geoordeeld dat het loutere feit dat de asielzoeker zich bediende van een valse identiteit niet volstond om de bewijswaarde van diens documenten te ondermijnen.

Verzoekster ziet niet in waarom wordt geoordeeld dat de lidkaart van de HRDG geen bewijswaarde heeft omdat de betrokkenheid van de HRDG volledig werd ondermijnd. Zoals reeds aangetoond, bestaat de HRDG en kloppen de namen die verzoekster gaf met de leidende personen. Het is perfect mogelijk voor het CGVS om de HRDG te contacteren en informatie in te winnen over verzoekster. Op dezelfde manier kan worden nagegaan wie Fru Francis Suh is en of er een convocatie is. Verweerder deed niet de moeite om alle materiële feiten van verzoeksters relaas te onderzoeken doch beperkte zich tot een gebrekkig onderzoek van de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster verwijst in verband met eventuele kleine inconsistenties in haar relaas naar de richtlijnen van UNHCR en betoogt dat de elementen die zij niet weerlegde slechts kleinere inconsistenties betreffen en dat UNHCR duidelijk stelt dat deze niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd.

Uit het voorgaande volgt dat het onredelijk is om op basis van de in de beslissing geuite bedenkingen tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te besluiten. Hoogstens kon twijfel worden weerhouden en had in voorliggend geval het voordeel van de twijfel moeten worden verleend.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoekster brengt geen documenten bij ter staving van haar identiteit en herkomst. Zij legt omtrent haar identiteitsdocumenten bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde zij dat haar identiteitskaart en geboorteakte op haar adres in Bamenda waren (administratief dossier, stuk 12, nr.26). Ten aanzien van de hulpverleenster verklaarde zij blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde correspondentie echter dat de mensen van de HRDG al haar documenten, waaronder haar identiteitskaart en haar geboorteakte, bewaarden (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

Evenmin brengt verzoekster enig begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legde zij over haar reisweg vage verklaringen af. Zo wist zij niet of zij al dan niet met een visum reisde (*ibid.*, nr.32), kende zij de man niet die met haar meereisde en wist zij niet waarom deze persoon haar hielp (administratief dossier, stuk 4, p.16).

Verzoekster verwijt verweerder dat deze, door te focussen op de elementen met betrekking tot de HRDG, een geraamte schept om een ongeloofwaardigheidsbeoordeling rond te wikkelen. Het was echter verzoekster zelf die aan de HRDG een cruciale rol toedichtte binnen haar leven en haar asielrelaas. Zij gaf aan dat zij reeds sedert eind 2007 door de HRDG werd bijgestaan en stelde dat deze sedertdien haar situatie opvolgde. Zij werd gevraagd wekelijks naar het bureau van HRDG te gaan en de HRDG kwam elke twee weken bij haar thuis de situatie controleren. De HRDG zou een rechtszaak voor haar hebben opgestart, die echter werd geannuleerd. Eind 2011 zou de HRDG verzoekster zijn komen weghalen bij haar vader. De HRDG zou verzoekster hebben voorzien van huisvesting en voor haar een opleiding als kapster hebben geregeld. Nadien zou de HRDG haar hebben geholpen bij haar ontsnapping uit de gevangenis en bij haar vertrek uit haar land van herkomst (*ibid.*, p.19-28). Gelet op deze verklaringen, kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij haar verklaarde band met en de ontvangen bijstand vanwege de HRDG aannemelijk maakt.

Verzoekster bedient zich ter staving van deze band echter van bedenkelijke documenten (administratief dossier, stuk 14: documenten). Zij legde kopieën neer van een lidkaart van de HRDG en van een getuigenis van de HRDG. Uit de handtekeningen op beide documenten blijkt dat deze (mede) werden ondertekend door dezelfde persoon. Toch omschrijft deze persoon zich op een uiteenlopende wijze, daar waar deze de lidkaart ondertekende als "*chairman*" en de getuigenis ondertekende als "*Executive Officer*". Hoewel de documenten zouden uitgaan van dezelfde persoon, vertonen zij daarenboven verschillende adresgegevens voor de HRDG in Bamenda. Volgens de lidkaart heeft de HRDG in Bamenda als PO Box nummer 369, terwijl dit volgens de getuigenis PO Box nummer 359 is. Volgens de omslag waarin deze documenten zouden zijn verstuurd is het PO Box nummer van de HRDG dan weer 393.

Verzoekster beweert de lidkaart van de HRDG in het kader van haar asielrelaas voorts te hebben ontvangen wanneer de HRDG naar het huis van haar vader kwam een week nadat zij deze organisatie voor het eerst om hulp vroeg (administratief dossier, stuk 4, p.13). Dat de neergelegde kopie een kopie zou zijn van een authentieke lidkaart van de HRDG kan echter geenszins worden aangenomen. Deze kaart bevat immers een fout in de hoofding, daar waar hierin bij het adres "BOC" vermeld staat in plaats van "BOX". Daarnaast vertoont de Franstalige tekst op de lidkaart een aantal opvallende fouten, en dit zowel op de voorzijde als op de achterzijde. Zo wordt op de voorzijde het woord "dont" verkeerd gespeld als "don't". Daarnaast ontbreekt het woord "carte" in de frase "sur cette d'identité". Op de achterzijde staat verkeerdelijk "SIGNAURE" in plaats van "SIGNATURE". Tevens wordt de frase "En cas de perte" foutief weergegeven als "En ces de parte". Voorts wordt "retournera à" foutief geschreven als "retounera a". Ook wordt het Engelse woord "SIGNATURE" op de achterzijde fout gespeld als "SIGGNATURE".

Ook de getuigenis van de HRDG is van uiterst bedenkelijk allooi. Nog daargelaten dat deze is opgesteld in gebrekkig Engels, kan vooreerst worden herhaald dat deze blijkens de handtekeningen op beide stukken door dezelfde persoon werd ondertekend als de persoon die de voormelde, dubieuze lidkaart van de HRDG ondertekende. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid en de bewijswaarde van de getuigenis. Daarenboven is het manifest onaannemelijk dat de opsteller van de getuigenis, ondanks dat deze werd opgesteld in het kader en tijdens de uitoefening van haar functie, het telefoonnummer en het privé- e-mailadres zou gebruiken van een andere persoon. Aldus is het frappant dat het telefoonnummer en het e-mailadres onder de getuigenis van de HRDG overeenstemmen met het door verzoekster aan de hulpverleenster verstrekte telefoonnummer, waarop A.B. werd bereikt, en het privé- e-mailadres van A.B. (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

Dit alles klemmt nog des te meer daar de inhoud van de door verzoekster neergelegde getuigenis op verscheidene vlakken strijdig is met haar verklaringen. Zo wordt haar vader hierin ten onrechte M.L. genoemd, en dit ondanks dat de HRDG haar zoals reeds hoger werd aangegeven zou hebben bijgestaan bij haar problemen met haar vader, hen vaak zou hebben bezocht om de situatie op te volgen, een rechtszaak zou zijn gestart en haar uiteindelijk bij haar vader zou hebben weggehaald. De uitleg dat verzoekster de naam van haar grootvader over het algemeen opgaf wegens de afwezigheid van haar vader kan geenszins overtuigen. Vooreerst woonde zij ten tijde van de aangehaalde feiten en van haar beroep op de hulp van de HRDG bij haar vader. Bovendien is het totaal ongeloofwaardig dat verzoekster, op het moment dat zij bij de HRDG hulp zocht omwille van seksueel misbruik door haar vader en gelet op deze context, de naam van haar grootvader zou hebben gegeven als zijnde haar vader. Evenmin is het aannemelijk dat de HRDG bij de vele verklaarde controles nadien of bij het opstarten van de rechtszaak de echte naam van haar vader nooit zou hebben vernomen.

Verder wordt in de getuigenis gesteld dat verzoekster van het misbruik aangifte ging doen bij de politie met als bewijs een medisch certificaat, terwijl verzoekster, hiernaar uitdrukkelijk gevraagd, stelde: "*Ik nam geen enkel bewijs mee*" (administratief dossier, stuk 4, p.25). Tot op heden houdt verzoekster vol dat zij geen medisch attest als bewijs voorlegde aan de politie.

Daarenboven wordt in de getuigenis aangegeven dat de HRDG verzoekster gedurende een periode van een jaar en tien maanden bijstond terwijl verzoekster blijkens het voorgaande en het niet-betwiste feitenrelaas aangaf dat zij gedurende meer dan vijf jaren door de HRDG werd bijgestaan. Waar verzoekster verwijst naar een paragraaf uit de getuigenis en beweert dat hieruit blijkt dat de HRDG haar reeds in 2007 heeft geholpen, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat dit uit de door verzoekster aangehaalde alinea geenszins kan worden afgeleid. Hierin wordt niet expliciet gesteld dat verzoekster reeds in 2007 door de HRDG zou zijn geholpen. Dit kan hieruit evenmin impliciet worden afgeleid. Integendeel blijkt hieruit dat verzoekster pas veel later door de HRDG zou zijn geholpen, met name na herhaald misbruik, na herhaalde klachten bij de politie en na herhaalde abortussen. In dit kader dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar tweede abortus situeerde in 2011 (*ibid.*, p.19-20).

Dat verzoekster met deze vaststellingen niet werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Bovendien draagt het CGVS niet de verplichting om de asielzoeker op voorhand te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Daarenboven had verzoekster de mogelijkheid om middels onderhavig verzoekschrift een verklaring te bieden voor de strijdigheden tussen haar verklaringen en haar documenten doch geeft zij hiervoor, zo blijkt uit het voorgaande, geen afdoende verklaring.

De bij het verzoekschrift gevoegde correspondentie en e-mails vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2). Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat de persoon die door de hulpverleenster in kwestie werd gecontacteerd daadwerkelijk deel uitmaakt van de HRDG. Hieruit blijkt immers dat deze hulpverleenster naar een telefoonnummer belde dat haar door

verzoekster werd verstrekt en op deze wijze in contact kwam met een zekere A.B. Al het e-mailverkeer tussen deze persoon en de hulpverleenster geschiedde voorts vanuit een privé- e-mailadres dat door om het even wie kan zijn aangemaakt. Reeds hoger werd in dit kader vastgesteld dat het geheel niet geloofwaardig en bijzonder frappant is dat de opsteller van de getuigenis van de HRDG bij de uitoefening van haar functie het telefoonnummer en het privé- e-mailadres van deze A.B. onder de getuigenis zou vermelden. Hoe dan ook bevat de neergelegde correspondentie geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen inzake de authenticiteit van de neergelegde documenten of een verklaring kunnen bieden voor de discrepanties tussen verzoeksters verklaringen en haar documenten.

Ook de informatie waaruit blijkt dat de HRDG bestaat kan geen ander licht werpen op de voormelde vaststellingen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Het bestaan van deze organisatie wordt immers nergens in twijfel getrokken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde band met en ontvangen hulp van de HRDG, nochtans een cruciaal element en de rode draad doorheen haar asielrelaas.

Verzoekster bedient zich ook ter staving van een ander kernelement in haar relaas, met name de arrestatie en detentie die te wijten zouden zijn geweest aan haar vader en de Fon en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst, van een uitermate dubieus document. Zij legde een kopie neer van een aanhoudingsmandaat op haar naam (administratief dossier, stuk 14: documenten). Dat dit een kopie zou betreffen van een authentiek aanhoudingsmandaat is echter geheel niet geloofwaardig. Zo bevat de Franstalige hoofding een fout in de leuze van Kameroen, daar waar hierin het woord "TRAVAIL" foutief wordt gespeld als "TRAVIL". Tevens wijkt de Franstalige hoofding af van de Engelstalige hoofding. Volgens de Franstalige hoofding gaat het aanhoudingsmandaat uit van Parket van de Procureur van Mezam terwijl dit volgens de Engelstalige hoofding uitgaat van het hooggerechtshof en de rechtbank van eerste aanleg van Mezam. Voorts zijn op het aanhoudingsmandaat een aantal essentiële persoonsgegevens niet ingevuld, zoals verzoeksters geboortedatum, haar ouders, domicilieadres, telefoonnummer en beroep. Verder bevat dit document fouten in de Engelse tekst en wordt "*illegal possession*" verkeerd gespeld als "*ILL-Legal possesion*". Daarenboven is het uiterst merkwaardig dat bij de vermelding van verzoeksters advocaat (vrije vertaling van: "*having as counsel*") wordt aangegeven dat zij wordt bijgestaan door alle overheidsagenten (vrije vertaling van: "*ALL Law enforcement officers*").

Dit klemmt nog des te meer daar verzoeksters verklaringen op verscheidene vlakken in strijd zijn met het neergelegde aanhoudingsmandaat. Het aanhoudingsmandaat zou zijn opgesteld op 7 mei 2013 en vermeldt dat verzoekster geen gevolg gaf aan een convocatie van 1 januari 2013. Verzoekster beweerde dat de datum op het aanhoudingsbevel een fout moest betreffen, stelde duidelijk dat de politie op 3 juli 2013 een eerste maal naar haar kwam en dat zij voordien nooit eerder werd geconvoceerd om naar de politie te gaan (administratief dossier, stuk 4, p.15). Het is geenszins aannemelijk dat, indien het zou gaan om een authentiek aanhoudingsbevel, hierop zowel een foute datum zou zijn vermeld als ten onrechte zou worden aangegeven dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerdere convocatie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

De overige door haar neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

De omslag en de adresgegevens van Fru Francis Suh bevatten adresgegevens die, nog daargelaten dat reeds hoger werd vastgesteld dat deze niet overeenstemmen met de reeds onderling verschillende adresgegevens op de lidkaart en de getuigenis van de HRDG, geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Het medisch attest en de convocatie van september 2013 worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën en te meer daar verzoekster zich blijkens het voorgaande reeds bediende van verscheidene andere dubieuze documenten, geen bewijswaarde kan worden gehecht. In dit kader kan bovendien worden gewezen op de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15) waaruit blijkt dat zulke documenten in Kameroen op grote schaal worden vervalst en er eenvoudigweg illegaal te verkrijgen zijn, hetgeen hun bewijswaarde hoe dan ook

danig relateert. De documenten worden bovendien geenszins neergelegd in het kader van een geloofwaardig asielrelaas.

Ten aanzien van het medisch attest kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dit, zoals de arts uitdrukkelijk vermeldt, werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en dat deze arts zelf geen verband legt tussen de vastgestelde aandoeningen en een verkrachting. Een medisch attest vormt hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Verzoekster laat bovendien de terechte vaststelling onverlet dat zij niet op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van het medische attest. Toen haar werd gevraagd wat dit was, kon zij enkel aangeven dat het van het ziekenhuis was en dat zij dacht dat het over een abortus ging die zij moest ondergaan. In het attest, dat handelt over een verkrachting, wordt nergens enige abortus vermeld. Dat verzoekster een gebrek aan interesse vertoonde en onwetend bleek over de inhoud van het door haar zelf neergelegde medische attest, doet andermaal afbreuk aan de bewijswaarde en de geloofwaardigheid van dit stuk en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Dezelfde bemerking kan worden gemaakt over de convocaties van september 2013. Verzoekster bleek immers niet met zekerheid te kunnen aangeven wat dit document was. Hoewel zij nog contact beweerde te hebben gehad met de HRDG en dacht dat de convocaties met haar ontsnapping te maken had, wist zij bovendien niet of de persoon die in de convocaties werd opgeroepen ook daadwerkelijk naar de politie ging (administratief dossier, stuk 4, p.14). Verder bevat de convocaties een bevreemdende vermelding. Onder de rubriek van de genaamde aan wie de convocaties is gericht, wordt immers geen naam vermeld doch staat in tegendeel vermeld dat deze is gericht aan "*The chairman of the Human Rights Defence group B'da*". Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de autoriteiten deze voorzitter bij naam zouden kennen en op deze naam zouden oproepen. De loutere (informele) verandering van voorzitter zou immers elk rechtsgevolg van de convocaties ontnemen. Hoe dan ook blijkt niet uit deze convocaties dat deze enige verband vertoont met verzoeksters relaas of anderszins op haar betrekking heeft. In tegendeel blijkt hieruit dat een onderzoek werd geopend tegen Fru Francis Suh.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS